

Emne: **Afskrivninger, henlæggelser, indexregulering**

Afskrivning på et varmforsyningsanlæg er et udtryk for anlæggets tekniske og økonomiske forældelse. Afskrivningen må derfor betragtes som en omkostning, en værdiforringelse, der skal betales år for år, så længe anlægget er i brug. I regnskabet bør afskrivningerne i overensstemmelse hermed bogføres under driftsomkostninger.

Reglerne for afskrivning af varmforsyningsanlæg findes i Energiministeriets bekendtgørelse nr. 175 af 18. marts 1991. Ifølge denne kan afskrivningsperioden for nyere anlæg (idriftsat efter 1982) være fra 5 til 30 år.

Regnskabsmæssigt sættes levetiden for fyringsanlæg normalt til 15 år, bygninger til 15-20 år og ledningsnet til 20-25 år, men mange vil hævde, at levetiden kan være længere. Almindeligvis anvendes en fælles afskrivningsperiode på 20 år.

Med en lineær afskrivning over 20 år fordeles afskrivningen ligeligt over alle 20 år, d.v.s. med $1/20$ (= 5%) af anlæggets anskaffelsesværdi, inklusive andre omkostninger, f.eks. byggerenter. Foretages der senere nye investeringer, f.eks. udvidelser af nettet, kan der fastsættes en særskilt afskrivningsperiode for den nye investering, der også kan variere fra 5 til 30 år.

Vælges en kortere afskrivningsperiode end anlæggets reelle levetid, f.eks. 15 år, vil den årlige omkostning i de første 15 år blive forholdsvis hård og påvirke varmeprisen opad. Til gengæld vil der i de sidste 5 år ingen afskrivning være, og varmeprisen kan derfor nedsættes. Da afskrivningsprocenten højst kan være 20, vil den kortest mulige afskrivningstid være 5 år. Der afskrives ikke i anlægsåret, men først året efter.

Den valgte afskrivningsprofil ligger normalt fast gennem hele perioden. Det anses ikke for god regnskabspraksis at anvende variationer i afskrivningen som et middel til at regulere de enkelte års regnskabsresultat. I visse situationer, f.eks. hvor der er pålagt omlægning til kraftvarme, og det eksisterende fjernvarmeanlæg derfor ønskes afskrevet hurtigere end oprindeligt planlagt, kan det naturligvis være nødvendigt med en forøget afskrivning af anlægget.

Et regnskabsprincip, hvor afskrivningen sættes lig årets afdrag på anlægslåne, giver ikke et retvisende billede af anlæggets reelle værdi. Med en fast årlig ydelse, vil afdraget udgøre en stigende del af denne, hvilket er ensbetydende med, at afskrivningen stiger og derved belaster resultatet i stigende grad.

Henlæggelser

Henlæggelser er en opsparing med henblik på fremtidige nyinvesteringer. Gas- og Varmeprisudvalget kan tillade, at henlæggelser indregnes i varmeprisen, dog tidligst fra fem år før den planlagte investering. Henlæggelser kan således også have en stabiliserende virkning på varmeprisen, idet man regnskabsmæssigt kan opsuge et overskud som alternativ til en måske tidsbegrænset nedsættelse af varmeprisen.

Yderligere oplysninger hos:

dk-TEKNIK ENERGI & MILJØ
Gladsaxe Møllevej 15
2860 Søborg
Tlf. 39 55 59 99
Fax 39 69 60 02

Teknologisk Institut
Kongsvang Allé 29
8000 Århus C
Tlf. 72 20 12 00
Fax 72 20 12 12

Danmarks JordbrugsForskning
Bygholm, 8700 Horsens
Tlf. 76 29 60 00
Fax 76 29 61 00

Forskningscentret for Skov & Landska
Hørsholm Kongevej 11
2970 Hørsholm
Tlf. 45 76 32 00
Fax 45 76 32 33

Indexregulering

Indexannuitetslån er karakteristiske ved, at ydelsen i faste kroner er uændret gennem hele låneperioden. Ydelsen er imidlertid afhængig af inflationsudviklingen og skal derfor reguleres i takt med den øvrige prisudvikling i samfundet.

For at give et korrekt billede af selskabets aktuelle økonomi skal såvel de betalte afdrag som den tilbagestående restgæld reguleres med prisindexet. Indexreguleringen bør regnskabsmæssigt opdeles i to dele - en del, der svarer til pristalsregulering af afdragene, og en del, der svarer til pristalsregulering af restgælden. Afdragsdelen er - ligesom renter - en finansieringsomkostning, og restgælds delen overføres til en kursreguleringsfond under egenkapitalen.

Metoden medfører, at en stadigt større del af indexreguleringen kan henføres til afdragene, og at overførslen til kapitalreguleringsfonden i sidste ende vil blive negativ, så fonden vil nærme sig nul, efterhånden som lånene nedbringes. Metodens fordel er, at varmeprisen kan fastsættes i overensstemmelse med de faktiske udgifter. Til gengæld vil den også belaste egenkapitalen kraftigt, så denne over en årrække vil udvikle sig mere og mere negativt. Set over hele indexlånets løbetid vil problemet dog udlignes p.g.a. kursreguleringsfonden.

*Kilder: Statsaut. revisor Steen Andersen
Bekendtgørelsen
Forsyningskataloget, supplement 1986*